

1: Dolfje terug de zee in.

“Tijd om de wereld te verkennen
Dolfje!”

Dolfje is als baby dolfijntje gevonden vlak aan de kust. Dolfje kon niet zo goed zwemmen als de andere dolfijnen en kreeg gelukkig hulp van een aardige meneer. Dolfje werd meegenomen naar een dierenopvang waar hij heerlijk te eten kreeg en goed groeide. Een tijd lang werd hij verzorgd en vertroeteld. Nu was het dan toch echt tijd om op avontuur te gaan. Dolfje had er heel veel zin in, maar vond het ook wel een beetje spannend.

“Veel plezier Dolfje! Doe je voorzichtig?”

Daar ging hij. Voorzichtig het water in. Wat ziet hij daar? Allemaal kleine visjes, mooie planten en hele hoge golven. Dat is leuk! Dolfje zwemt tussen de golven door. Op en neer. Dit hadden ze bij de dierenopvang niet. Hij springt boven het water uit. Heel hoog en gaat steeds verder de zee in. Wat ziet hij daar in de verte? Andere dolfijnen? Dat is leuk! Snel zwemt hij ernaartoe.

“Hoi! Ik ben Dolfje. Wie zijn jullie?”

“Maar Dolfje! Dat is geweldig, je bent weer terug!”

“Kennen jullie mij dan?” vraagt Dolfje verbaasd.

“Jazeker, toen je nog heel klein was

zijn we je kwijtgeraakt. Ik ben je mama, en dat is je broertje Bobby.” Dolfje is toch wel opgelucht dat hij er niet alleen voor staat in de grote oceaan.

“Ga je mee Dolfje? Wij kennen een prachtige plek. Het is een stukje zwemmen, maar het is het waard.”

Dolfje gaat graag mee met zijn familie. Samen zwemmen ze zo hard als ze kunnen. Onderweg komen ze van alles tegen. Allemaal andere dieren. Het zonlicht schittert op het water.

“Dit is echt prachtig!” roept Dolfje. Hij kan niet geloven wat voor moois hij allemaal ziet. Dan ziet hij een huisje. Mama doet de deur open.

“Hier kunnen we lekker eten

jongens.”

“Heerlijk, ik heb trek! Bij de opvang werd er twee keer per dag eten gebracht.”

Zijn moeder begint te lachen.

“Wat ben jij verwend. Hier moeten we toch echt zelf voor het eten zorgen. Maar dat is niet erg. Je moet wat te doen hebben.”

Dolfje en Bobby eten hun buikjes vol en beginnen daarna te gapen.

“Hier kunnen jullie heerlijk slapen.”

“Maar ik wil nog helemaal niet slapen. Ik wil weten wat hier nog meer te doen is!”

“Morgen neem ik je mee naar de mooiste plekken die je je maar kunt bedenken”, zegt Bobby.

“Welterusten mijn kleine jongens, ik

ben blij dat je weer terug bent
Dolfje!”

Dolfje gaat dicht bij zijn mama en
tegen Bobby aanliggen. Het was
een heerlijke dag. Hij sluit zijn ogen
en droomt over morgen. Welke
mooie plekken zal Bobby bedoelen?

2: Dolfje en de blauwe mannetjes

“Bobby, Bobby, ben je wakker?”

“Nu wel. Ik houd van mijn rust in de ochtend hoor”, zegt Bobby, terwijl hij in zijn ogen wrijft.

“Sorry, maar ik wil op avontuur! Je had me beloofd vandaag naar allemaal mooie plekken te gaan, weet je nog?”

“Ja, dat weet ik nog natuurlijk. Even aan mam vragen of we al weg mogen.”

“Mam, mam, mam! Mogen Bobby en ik op avontuur?”

“Dat is goed. Maar doe voorzichtig en ik wil jullie over twee uurtjes weer terugzien.”

Nog voordat ze gedag kon zeggen waren Dolfje en Bobby al weg.

Wat is het fijn dat we elkaar terug hebben gevonden, denkt mama.

“Is het ver zwemmen?”

“Nee het is heel dichtbij. Maar het zit goed verstopt. Het is eigenlijk een geheime plek. Hier leven hele kleine wezens. Het is heel bijzonder dat ik bij ze op visite mag komen.”

Dolfje zwemt achter Bobby aan.

Dan komen ze aan bij een grot.

Bobby klopt zachtjes aan.

“Code!”

“Code? Wat is dat?”

“Dat is een zin, zodat ze weten dat ik het ben en geen vreemde wezens.”

“Wat is dan de code?”, vraagt Dolfje

vol verbazing.

“Zoef zoef zoef, ik ben geen boef”, roept Bobby.

Dan doet een heel klein wezentje de deur open.

“Bobby, wat leuk! Dat is lang geleden. Wie heb je meegenomen? Hij weet toch wel dat dit geheim...”

“Dat dit geheim is, ja!”, roept Dolfje blij. “Ik kan heel goed geheimen bewaren.”

“Dit is mijn broertje. We zijn hem kwijtgeraakt toen hij nog heel klein was, maar we hebben hem weer gevonden. Ik laat hem alle bijzondere plekken van de oceaan zien.”

“Dan ben je hier aan het goede

adres! Kom erin!”

Dolfje kijkt zijn ogen uit. Zoiets heeft hij nog nooit gezien. Er staat een mooie tafel met bloemen en een schaal met allerlei lekkernijen. Een bubbelbad met heerlijk warm water. Dan ziet hij wel vijf van die kleine mannetjes. Ze zijn niet groter dan 10 centimeter. Ze hebben blauwe kleren aan en lijken heel veel op mensen. Ze zijn spelletjes aan het doen. Dolfje en Bobby eten hun buikjes vol aan lekkere snoepjes. “Ik wist helemaal niet dat er behalve vissen en dolfijnen nog andere wezens in de zee leven. In de dierenopvang zeiden ze dat er alleen maar wezens zijn die kunnen zwemmen.”

“Ach Dolfje, je weet niet half wat er allemaal bestaat. En de mensen ook niet. Mensen kunnen maar tot een bepaald punt zien wat er in de zee gebeurt. Daaronder... dat weet niemand. Misschien lopen ze wel in het water, misschien drijven ze alleen, misschien is er onder de bodem nog veel meer.”

Dolfje luistert vol bewondering naar wat het kleine mannetje te zeggen heeft.

“Het lijkt wel alsof jij veel weet.”

“Nee Dolfje, hoe meer ik te weten kom, hoe meer ik weet dat ik niet zoveel weet.”

Dit wordt Dolfje te ingewikkeld.

“Wat ik bedoel te zeggen is dat we nooit alles kunnen weten. Zelfs als

je denkt dat je alles weet. Er is zoveel. Wij kunnen nooit alles weten.”

Terwijl Dolfje aandachtig luistert, is Bobby druk bezig om alle koekjes op te eten. Met zijn mond vol roept hij: “Kom Dolfje, we moeten gaan. De twee uur zijn bijna om. En je wilt mama niet boos zien hoor!”

“Leuk jullie te zien. Kom snel nog een keer langs!”

Snel zwemmen ze terug naar mama.

“Jongens! Hoe was de ontdekkingsstocht? Ben je wat meer te weten gekomen over de zee?”

“Ja mam, hoe meer ik te weten kom, hoe meer ik erachter kom dat ik nog maar heel weinig weet.”

Mama kijkt verbaasd. “Wat bedoel je Dolfje?”

“Oh mam, hij is mee geweest naar de blauwe mannetjes.”

Mama moet lachen. Dat verklaart een hoop, denkt ze.

“Dat is een beetje een gekke meneer Dolfje, maar hij is wel erg lief hoor.”

“Ik vind hem niet gek. Ik vind hem heel grappig.”

“Fijn dat je vrienden maakt! Nu gaan we even eten. Ik heb wat lekkers voor jullie gemaakt.”

Dolfje en Bobby kijken elkaar schuldbewust aan.

“Zeg me dat jullie niet hebben zitten snoepen!”

Dolfje krijgt een kleur. “Ze hadden